

Simeon și Ana - Autor necunoscut

Luca 2.25-35: Și, iată, era un om în Ierusalim, cu numele Simeon; și omul acesta era drept și evlavios, așteptând mângâierea lui Israel; și Duh Sfânt era peste el. Și a fost divin înștiințat prin Duhul Sfânt că nu va vedea moartea înainte de a-L vedea pe Hristosul Domnului. Și a venit în Duhul în templu. Și, când părinții L-au adus înăuntru pe Copilașul Isus, ca să facă pentru El după obiceiul legii, el L-a primit în brațele sale și L-a binecuvântat pe Dumnezeu și a spus: „Acum, lasă pe robul Tău să plece, Stăpâne, după cuvântul Tău, în pace, pentru că au văzut ochii mei mântuirea Ta, pe care ai pregătit-o înaintea feței tuturor popoarelor: o lumină spre descoperire națiunilor și glorie poporului Tău, Israel”. Și tatăl Său și mama Sa se minunau de ceea ce se vorbea despre El. Și Simeon i-a binecuvântat și i-a spus Mariei, mama Lui: „Iată, Acesta este rânduit spre căderea și ridicarea multora în Israel și ca un semn de împotrivire (și chiar sufletul tău va fi străpuns de o sabie), ca să fie descoperite gânduri din multe inimi”.

La sfârșitul cărții profetului Maleahi întâlnim o rămășiță care se străduia să se conformeze gândurilor lui Dumnezeu în mijlocul declinului general. În inimile credincioșilor, care formau rămășița acelor zile, exista și așteptarea că Iehova¹ își va împlini promisiunile cu privire la misiunea lui Mesia și la binecuvântarea poporului. Ei așteptau această împlinire și tânjeau după ea.

Dacă trecem acum de la ultima carte a Vechiului Testament la primele cărți ale Noului Testament, Evangheliile, găsim aici din nou această rămășiță. În special, Evanghelia după Luca ne-o prezintă. Acolo întâlnim un Zaharia și soția sa înțeleaptă, o Maria, un Iosif și, în cele din urmă, păstorii de pe câmpurile din Betleem. Numărul bărbaților credincioși și al femeilor credincioase îi include și pe Simeon și Ana, împreună cu alții care nu sunt menționați pe nume. Să ne oprim puțin asupra acestor doi și Domnul să ne binecuvânteze în această preocupare cu ei, pe noi, care formăm și noi o rămășiță în mijlocul declinului creștinismului!

În legătură cu prezentarea Domnului în Templul din Ierusalim, evanghelistul Luca ne oferă câteva informații scurte, dar instructive, despre ambele persoane (Luca 2.22-38.) Ele ne arată ce plăcere avea Dumnezeu de martorii credincioși din acea vreme și sunt menite să ne stimuleze și pe noi să ne luăm locul de separare fidelă în mijlocul stricăciunii din jurul nostru, din ultimele zile rele, și să avem astfel parte de plăcerea lui Dumnezeu.

Ierusalimul era încă o cetate bogat populată la acea vreme. Multe mii de oameni locuiau în el. Printre ei erau mulți care erau bogați și respectați, oameni care aveau un nume printre contemporanii lor. Dar Duhul Sfânt nu ne îndreaptă atenția către astfel de oameni. Nu!, ci ne este prezentat un om care, probabil, își urma drumul complet neobservat, poate chiar, la fel ca mulți credincioși din alte timpuri, era privit cu dispreț, ridicând din umeri - un excentric cu opinii ciudate și principii învechite, care nu trebuia luat în serios. Dar Dumnezeu a văzut în el lucruri importante, pe care El ni le împărtășește apoi recunoscându-le.

„Și, iată, era un om în Ierusalim, cu numele Simeon”, începe relatarea. Ochii lui Iehova, care străbat întregul pământ, au găsit în acest om bătrân și singuratic un subiect demn de contemplare, pentru că „omul acesta era *drept*”. Cuvântul lui Dumnezeu vorbește despre

¹ Nota traducătorului: În această traducere se va folosi numele propriu special absolut al lui Dumnezeu, exprimat în limba ebraică în patru litere YHWH, cunoscut ca Iahve = Iehova, așa cum este în originalul textului în limba germană.

dreptate din două puncte de vedere diferite. Despre copiii oamenilor în general, se afirmă în mod clar că „*toți s-au abătut*” și că „*nu este nici unul care să facă binele, nici unul măcar*” (Psalmul 14.2; 53.3; Romani 3.10). Dacă nu există „*nici unul drept*”, cum este posibil ca Dumnezeu să poată spune despre o persoană că era „*dreaptă*”?

Capitolele 3 și 4 din Epistola către Romani ne dau învățături clare cu privire la modul în care o persoană poate ajunge în *poziția* de persoană dreaptă înaintea lui Dumnezeu. Citim în Romani 4.3: „Și Avraam L-a crezut pe Dumnezeu și i s-a socotit ca *dreptate*”. Și despre Abel se spune că prin *credință* a obținut mărturia „că este *drept*” (Evrei 11.4). Din aceste două pasaje putem recunoaște clar baza pe care Dumnezeu sfânt și drept poate face o persoană dreaptă dintr-un păcătos și dintr-o persoană necurată. Jertfa lui Isus Hristos, despre care jertfa lui Abel a fost un model, L-a glorificat pe Dumnezeu deplin cu privire la păcat. Dacă o persoană acceptă acum prin credință mărturia lui Dumnezeu, atât în ceea ce privește propria sa stare prin natură, cât și jertfa Domnului Isus și eficiența acesteia, ea este îndreptățită și poate spune triumfătoare: „*Deci, fiind îndreptățiți din credință, avem pace cu Dumnezeu*” (Romani 5.1). Este posibil ca credincioșii Vechiului Testament să nu fi cunoscut acest adevăr așa cum îl cunosc credincioșii de astăzi, dar datorită jertfelor exemplare, care toate arătau spre Mântuitorul care va veni, ei erau mai mult sau mai puțin conștienți că Dumnezeu îi achitase și îi justificase. Simeon trebuie să fi avut, de asemenea, această mărturie, chiar dacă nu ni se spune cum și când a primit-o.

Însă, Cuvântul lui Dumnezeu vorbește și despre o dreptate *practică*, care ar trebui să-l caracterizeze pe credincios pe drumul său printr-o lume a nedreptății. Credinciosul este învățat ca „după ce a tăgăduit neevlavia și poftele lumești, să trăiască cu cumpătate și cu *dreptate* și cu evlavie în veacul prezent” (Tit 2.12).

Iacov vorbește, de asemenea, despre o îndreptățire prin fapte, iar armura lui Dumnezeu include „*platoșa dreptății*” (Efeseni 6.14). Atunci când Simeon ne este prezentat ca „*drept*”, cu siguranță nu ni se spune doar că era un păcătos justificat prin credință, ci și că a umblat „*drept*” în viața sa practică. Dacă am fi trăit în Ierusalim în acea perioadă și am fi întrebat vecinii despre Simeon, cu siguranță el ne-ar fi fost descris ca om, care nu numai că nu putea fi învinuit de nimic, dar care era un exemplu pentru semenii săi în toate lucrurile bune.

În zilele noastre, prin bunătatea lui Dumnezeu, sunt mulți cei care *știu* că sunt îndreptățiți. Totuși, această cunoaștere nu trebuie să rămână fără consecințe practice în viață. Dar, cu regret, în multe cazuri, buna mărturisire nu este confirmată de un *comportament* adecvat, drept și evlavios. Ce ar trebui să facem atunci? Să ne smerim înaintea lui Dumnezeu și să-I cerem har, pentru ca lucrurile să fie altfel și pentru ca Dumnezeu să poată spune și despre fiecare dintre noi, atât în ceea ce privește poziția noastră, cât și viața noastră: „*Omul acesta și acela este drept*”. Ce mărturie binecuvântată ar fi aceasta în mijlocul oamenilor care umblă în nedreptate!

De asemenea, ni se spune despre Simeon că era „*evlavios*”. Deoarece „*teama de DOMNUL [Iehova] este începutul înțelepciunii*” [Psalmul 111.10; Proverbele 9.10], Simeon a posedat și „*înțelepciunea de sus*”, combinată cu „*buna înțelegere*”. Aceasta reiese clar din întregul mesaj. În zilele noastre, cu regret, trebuie să deplângem și lipsa adevăratei temeri de Dumnezeu, și totuși ea este atât de necesară astăzi, când trebuie spus despre copiii oamenilor mai mult ca oricând: „*Nu este teamă de Dumnezeu înaintea ochilor lor*” (Romani 3.18). Teama de Dumnezeu îl ține pe credincios departe de faptele și căile care Îl dezonorează pe Domnul și îl întinează pe credincios. Acolo unde ai Săi au fost evlavioși, Dumnezeu a fost întotdeauna glorificat. (Compară cu Geneza 39.9; Psalmul 17.4; Daniel 1.8; 3.17,18; 6.11.)

Dar dreptul și evlaviosul Simeon era și un credincios care *aștepta*; el „*aștepta mângâierea lui Israel*”. Acest cuvânt arată că Simeon, la fel ca Daniel în zilele anterioare (vezi Daniel 9.2), *lua seama la cuvântul lui Iehova*. Acesta îl instruiseră atât despre promisiunile lui Dumnezeu cu

privire la binecuvântările destinate lui Israel, cât și despre Mesia, care urma să aducă aceste binecuvântări. Aceste învățături trăiau în inima lui și aveau un efect asupra vieții de zi cu zi și asupra comportamentului omului credincios. El nu avea de ce să fie „tulburat” la vestea nașterii Împăratului iudeilor, așa cum a fost împăratul Irod și tot Ierusalimul împreună cu el (Matei 2.3). Oricine caută să-și armonizeze viața și comportamentul zilnic cu ceea ce urmează să vină, inima acestuia *tânjește* după arătarea Domnului.

Iubiți frați și iubite surori, aceste mesaje simple, dar plăcute, sunt deopotrivă instructive și inspiratoare pentru noi. Noi am fost învățați de Domnul despre „locul pregătit” pentru noi în casa Tatălui. De asemenea, El S-a anunțat deja pentru noi prin cuvântul: „Iată, Eu vin curând”. În același timp, El ne spune că trebuie să fim asemenea oamenilor care îl *așteaptă* pe stăpânul lor cu mijlocul încins și cu luminile aprinse. El îi numește „*fericiți*” pe slujitorii pe care îi va găsi „*veghind*” și le promite ca răsplată părășia plăcută și binecuvântarea (Luca 12.34-38).

Să ne întrebăm acum cu sinceritate: Suntem noi în „așteptarea” *noastră* ca bătrânul Simeon, care, fără să slăbească în credință, Îl aștepta de la o zi la alta pe Cel promis? Așteptăm și noi cu mare nerăbdare apariția „strălucitoarei stele a dimineții”? Fie ca așteptarea *Lui* să devină din nou mai vie și mai reală în mijlocul nostru, astfel încât să putem striga către El din adâncul inimilor noastre: „*Amin; Vino, Doamne Isuse!*”

În continuare, ni se mai spune despre Simeon că Duhul Sfânt era peste el. Aceasta nu este același lucru cu locuirea Duhului Sfânt în credinciosul din timpul prezent. Simeon nu avea mărturia că era un copil al lui Dumnezeu, nu putea striga „Ava, Tată” și nici nu știa nimic despre Duhul Sfânt ca „pecete și gaj al moștenirii”; dar este totuși semnificativ să auzim despre el că Duhul Sfânt era peste el.

În legătură cu aceasta, ni se mai spun două lucruri importante. În primul rând, auzim că Duhul Sfânt a putut să-l *învețe* și, în al doilea rând, că a putut să-l *călăuzească*. L-a învățat, l-a familiarizat cu gândurile lui Dumnezeu și l-a condus acolo unde trebuia să-L vadă pe Hristosul Domnului și, spre bucuria lui, L-a văzut.

Duhul Sfânt are același efect asupra noastră astăzi. Dar întrebarea este, dacă noi Îl lăsăm să vorbească inimilor noastre în așa fel încât să ne poată instrui, învăța și conduce acolo unde vrea El să fim, dacă suntem cu adevărat sub călăuzirea Sa. Simeon le-a avut pe amândouă și astfel a ajuns într-un loc în care L-a putut lua pe Hristos în brațe și a venit înaintea lui Dumnezeu laudându-L și onorându-L. Cu adevărat, o imagine emoționantă!

Cu cât credinciosul explorează mai mult Cuvântul sub călăuzirea Duhului și în rugăciune, cu atât mai mult învață să cunoască gândurile lui Dumnezeu cu privire la toate lucrurile și întrebările. El este condus afară din tot ceea ce este uman, din tot ceea ce nu corespunde Cuvântului lui Dumnezeu, și condus acolo unde sfinții se adună în jurul Domnului lor drag și, cu El în centru, apar în prezența lui Dumnezeu ca *închinători și preoți sfinți*. De la sine, *Hristos* devine atunci subiectul contemplării pline de bucurie a inimii, iar Dumnezeu este laudat pentru dragostea Sa, pe care a revelat-o în darul Fiului Său Preaiubit și unic.

Dorința lui Simeon, robul lui Dumnezeu, a fost satisfăcută. El era gata să părăsească calea credinței și a slujirii în pacea care îi umplea inima și să intre în odihnă. El nu mai avea nicio dorință. Dar atâta timp cât mai era acolo, trebuia să continue să vorbească despre Hristos. Cu Copilașul în brațe, vorbea despre mântuirea lui Dumnezeu, pe care o pregătise înaintea feței tuturor popoarelor, despre lumina pe care El o aprinsese spre descoperirea gloriei poporului Său, Israel, înaintea națiunilor.

Totul este la locul său aici. Națiunile pământului îl *preced* pe Israel aici, în conformitate cu planul lui Dumnezeu. În timpurile străvechi era diferit. Profetul trebuia să dea națiunilor locul

doi și poporului Israel locul întâi (Isaia 42.6; 49.6). Iosif și Maria primesc o binecuvântare. În cele din urmă, Simeon dă încă o mărturie despre efectul introducerii Persoanei Domnului: scoate la lumină gândurile inimilor. El este rânduit pentru căderea și ridicarea multora. Unii Îl resping, trec pe lângă El, iar mânia și judecata sunt partea lor; alții Îl primesc în credință pentru mântuirea lor eternă.

Dragă cititorule, ai ajuns tu la „ridicare”, la mântuire și la salvare prin El? Atunci învață de la Simeon să-ți urmezi calea cu credință *până când El va veni!*

Luca 2.36-38: Și era o profetesă, Ana, fiica lui Fanuel, din seminția lui Așer (ea era mult înaintată în vârstă și trăise cu soțul ei șapte ani de la fecioria ei, ea însăși fiind văduvă până la optzeci și patru de ani), și nu se depărta de la templu, slujind noapte și zi cu posturi și cu rugăciuni; și ea, suindu-se la templu în același ceas, Îl lăuda pe Domnul și vorbea despre El tuturor acelor care așteptau răscumpărarea în Ierusalim.

Nu ni se spun prea multe despre Ana, dar puținul care ni se spune conține multe lecții. Combinația de nume este deosebit de remarcabilă. Nu se spune nimic despre originea lui Simeon, în timp ce casa și seminția tatălui Anei sunt date. Cu siguranță, aceasta nu este ne semnificativ. Este necesară prudență în explicarea și, mai ales, în utilizarea figurată a numelor biblice, dar există cazuri care ne permit să recunoaștem imediat că numele este semnificativ în legătură cu purtătorul său. Putem număra cazul de față printre acestea și putem spune fără ezitare că numele menționate în legătură cu profetesa noastră au multe să ne spună.

Chiar și numele Ana (grecesc) sau Hanna (ebraic) este semnificativ. Acesta înseamnă „cea iertată”. Primul lucru, de care are nevoie o persoană păcătoasă, care este condamnată să aibă parte de judecata lui Dumnezeu, este harul. Fără el, omul este condamnat la pieirea eternă; el nu poate sta înaintea lui Dumnezeu, cu atât mai puțin să se bucure de părtășia Sa. Credincioșii din toate timpurile au cunoscut iertarea lui Dumnezeu, fără ea nu ar fi fost deloc credincioși. Chiar dacă *poziția* celor iertați astăzi este mult mai înaltă decât cea a credincioșilor din Vechiul Testament, principiul rămâne întotdeauna același.

Deja în Grădina Edenului Îl vedem pe Dumnezeul iertător venind să se preocupe de Adam și Eva. Dumnezeul iertător a fost cel care i-a permis lui Noe să scape de judecată și harul a fost cel care a avut grijă de Iacov sau David. Așadar, a existat cu siguranță un moment în viața Anei când a întâlnit harul lui Dumnezeu pentru mântuirea ei eternă, când pacea și bucuria i-au fost dăruite și au caracterizat restul vieții ei. Cunoașterea și aprecierea harului este de o importanță decisivă pentru întregul parcurs al credinciosului. Din puținul care se spune despre Ana, putem concluziona că ea trebuie să fi avut o conștiință *profundă* a harului.

Este la fel și pentru noi, cei care suntem „iertăți în Cel Preaiubit” și am experimentat „iertarea greșelilor” „după bogăția harului Său”? O cunoaștere crescândă a harului, care ne-a smuls din adâncurile stricăciunii noastre și ne-a prezentat „sfînți și fără pată în dragoste” înaintea lui Dumnezeu, va influența tot comportamentul nostru aici pe pământ și va trezi în noi recunoștință și devotament. În viața apostolului Pavel vedem ce minuni poate face realizarea acestui har al lui Dumnezeu într-o persoană slabă. El poate și vrea să realizeze ceva similar în noi.

Profetesa Ana era fiica lui „Fanuel”. Acest nume este tradus prin „cel care Îl vede pe Dumnezeu”. Ca cei care sunt aduși în legătură și comuniune cu Dumnezeu, cei iertați au privilegiul de a-L *privi* pe Dumnezeu, de a-L *contempla* în căile Sale, în acțiunile Sale și în revelațiile Sale. Nu că Dumnezeu, „pe care nimeni nu L-a văzut și nici nu-L poate vedea”, poate

fi văzut cu ochii. Dar Dumnezeu S-a revelat credinței în multe feluri diferite. Oameni precum Enoh, Avraam, Iacov, Moise etc. au avut astfel de experiențe cu El. Ei L-au văzut, iar această vedere a avut un efect minunat asupra lor și a adus binecuvântări, binecuvântări bogate în inimile lor și pe căile lor. Ana va fi experimentat cu siguranță și ea ceva de genul acesta, deoarece ea „nu se depărta de templu, slujind zi și noapte cu post și rugăciune”.

Cuvântul „Pe Dumnezeu nimeni nu L-a văzut vreodată” [1 Ioan 4.12; Ioan 1.18] se aplică și în cazul nostru, dar știm că „singurul *Fiul, care este în sânul Tatălui*, Acela L-a făcut cunoscut”. Iar Domnul a putut să le spună ucenicilor Săi: „Cine M-a văzut pe Mine L-a văzut pe Tatăl” (Ioan 1.18; 14.9). O, minunată taină a evlaviei: „Dumnezeu revelat în trup”! Și chiar dacă sfințenia trebuie să ne strige când o vedem: „Nu vă apropiați aici! Scoateți-vă încălțăminte, căci locul în care stați este pământ sfânt”, harul ne învață că, în virtutea lucrării lui Isus Hristos, „avem părtășie cu Tatăl și cu Fiul său Isus Hristos” (Exodul 3.5; 1 Ioan 1.3). Ce câmpuri minunate de contemplare spirituală se deschid înaintea ochilor noștri!

O, Dumnezeule-al iubirii,
În Fiul Te-ai descoperit!
Ce mare este plinătatea,
Ce-n El credința a zărit!

Nu ar trebui să ne străduim mai mult să ne bucurăm *practic* de această comuniune cu Tatăl și cu Fiul în viața noastră de zi cu zi, ca „privitori ai lui Dumnezeu”? Dumnezeu să ne dăruiască aceasta!

Ajungem acum la semnificația ultimului nume din pasajul nostru, „Așer”. Așer înseamnă: „*fericit, binecuvântat*”. (Geneza 30.13).

În Psalmul 32.1-2, omul este onorat ca fiind fericit, acela „a cărui fărădelege este iertată, al cărui păcat este acoperit, căruia Iehova nu-i socotește nelegiuirea”. Și într-adevăr, mare este fericirea unei astfel de persoane. Dar să stai înaintea lui Dumnezeu, să fii *ales* și să ți se permită să te *apropii*, da, chiar să *locuiești* în curțile lui Dumnezeu este o binecuvântare de o natură și mai mare, iar aceasta a fost partea plăcută a Anei (Psalmul 65.4).

„Un lucru”, pe care David l-a cerut de la Iehova, să locuiască în casa lui Iehova în toate zilele vieții sale (Psalmul 27.4), a fost partea ei binecuvântată. Simeon a fost *condus în Templu* de Duhul; ea *nu se depărta* de la Templu. Și aceasta are multe să ne spună. În zilele noastre, Domnul i-a învățat pe mulți dintre ai Săi despre Templul Său, care, spre deosebire de Templul de piatră din Ierusalim, nu este format decât din „*pietre vii*”, adică din toți credincioșii adevărați. Timp de secole, acest adevăr nu a mai fost cunoscut, dar, îndrumați spre Cuvânt de Duhul Sfânt, mulți dintre cei iubiți de Domnul s-au întors la „ceea ce era de la început”. El le-a deschis ochii și le-a dat puterea de a rupe toate legăturile omenești și de a găsi calea către acest Templu, în care niciun membru nu are valoare sau loc, unde Dumnezeu Însuși introduce pietrele și dă fiecăruia locul pe care Îl dorește El.

În această „casă spirituală”, „templul sfânt în Domnul”, tot ceea ce este de la om nu are valoare; ci doar ceea ce este de la Domnul poate fi recunoscut aici. Orice altceva nu face decât să împiedice și să tulbure reprezentarea practică a „locuinței lui Dumnezeu în Duhul” (Efeseni 2).

Ana *nu s-a depărtat* de la Templu. Cât de important și mare era el pentru ea! Să nu ne îndepărtăm nici măcar un fir de păr de ceea ce Domnul ne-a încredințat din nou! Vrăjmașul ar vrea să ni-l fure din nou, să ne îndepărteze de el. De aceea ni se spune: „*Ține cu tărie ceea ce ai, ca nimeni să nu-ți ia cununa!*”

Ana *slujea* noapte și zi cu posturi și cu rugăciuni. Ea a jelit și s-a rugat. Fiind în spiritul lui Daniel, poporul lui Dumnezeu, care se afla, de asemenea, într-o stare atât de tristă în acel moment, va fi fost cu siguranță subiectul implorării ei. Nu ar trebui să învățăm de la ea și, de asemenea, să mijlocim cu posturi și rugăciuni pentru cei iubiți ai Domnului? Apostolul Pavel ne îndeamnă să ne rugăm *în orice timp* cu *orice* rugăciune și cerere, *veghind* „la aceasta *cu toată* stăruința și cu cerere pentru *toți* sfinții” (Efeseni 6.18). O astfel de atitudine și o astfel de acțiune este plăcută preaiubitului nostru Domn și este răsplătită și recunoscută. La fel a fost și cu Ana. I s-a permis să facă o altă slujbă ca profetesă.

Când „Copilașul Isus” a fost adus în Templu de părinții săi și Simeon L-a luat în brațe, laudându-L și glorificându-L pe Dumnezeu, Ana s-a apropiat și ea și „*lăuda pe Domnul și vorbea* despre El tuturor acelor care așteptau răscumpărarea în Ierusalim”. Da: „Ferice de cei care locuiesc în casa Ta; ei Te vor lauda *fără încetare!*” (Psalmul 84.4).

În lumina textului din Genezei 49.20 și din Deuteronomul 33.24,25, Ana apare în cele din urmă ca fiind o *adevărată* fiică a lui Așer din punct de vedere spiritual. Fiind aproape de Dumnezeu, ea a fost capabilă să servească „grăsime” și „delicatese împărătești”. Stând sub influența Duhului lui Dumnezeu, umblând încoace și încolo, ea și-a „înmuiat picioarele în untdelemn”. Ea a primit „puterea” de a persevera, așa cum cereau zilele, iar „zăvoarele”, care o separau de tot răul, nu lipseau de la ea. Astfel, ea era și „plăcută fraților ei”, o binecuvântare pentru cei din Ierusalim care așteptau răscumpărarea.

Cei credincioși din zilele de demult au așteptat mult timp pe Cel promis. Necredința spunea: „Degeaba slujim lui Dumnezeu; și ce am câștigat dacă am păzit poruncile Lui și am umblat triști înaintea DOMNULUI oștirilor?” (Maleahi 3.14). Dar credința a perseverat până când El a venit. Acum El era acolo, și ce bucurie a provocat venirea Sa!

Mireasa Domnului așteaptă, de asemenea, de mult timp. Necredința spune: „Unde este promisiunea venirii Lui? Pentru că, de când au adormit părinții, toate rămân așa cum erau de la începutul creației.” (2 Petru 3.4).

Dar credincioșii își pot ridica cu încredere privirea spre cer. Ei știu: „*Încă puțin, foarte puțin și Cel care vine va veni și nu va întârzia*” (Evrei 10.37). Da, noaptea *aproape* a trecut. Momentul mult așteptat, care ne va conduce spre El împreună cu toți sfinții înviați, s-a apropiat.

Dimineața este în zori,

Când mireasa, purtată acasă în nori,
Este copleșită la vederea Lui fericită.